Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 18. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 3 Maj 1857. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XI årgången.

En tusenårig ek.

En tusenårig ek.

Den ek, som här är afbildad, befinner sig på riddargodset Körtlinghausen, icke långt från slottet, och skall vara öfver tusen år gammal. Trädet är från roten till toppen ungefär 70 fot högt, omkretsen nära vid jorden 39 1/2 fot, det öfverträffar sålunda de största svenska och franska såväl hvad höjd som omfång angår.

För tre år tillbaka hade räfvar inhyst sig i ekens öppningar; sedan dessa djur blifvit fördrifna och de inre väggarna kolade, för att skydda dem mot förruttnelse, erhöll man ett rum i eken, hvaruti 24 personer kunna stå upprätta. Rummet är försedt med dörr och kan stängas och en trappa af ekträ med barken på förer upp till tvenne med räckverk försedde hviloplatser mellan ekens grenar. Änskönt åtskilliga grenar redan äro förtorkade, gifva dock de ännu saftiga ett tillräckligt löftak. Det gamla trädet har ännu så mycken lifskraft, att kanterna till dörröppningen på nedra stammen redan öfverdragit sig med en tre tum tjock bark.

Kina och Kineserna.

Med ännu större spänning nu än åren 1839 till 1842 blickar för närvarande hela verlden åt Kina, medelpunktens ofantliga blomma, den utomordentligt rena dynastien, himmelens sons fotapall, och väntar ängsligt det ögonblick, då vesterlandets krigare, engelsmän, fransmän och amerikanare skola angripa den koloss, som endast har att erbjuda sin ofantliga tyngd som motståndskraft. Denna gången är det icke främlingarne, barbarerna, såsom de högmodige kineserne behaga kalla Europas ädle söner, som med sina soldater uppställt sig emot himlasonen, kejsaren, utan de ha att göra med sjelfva folket, hvars förskräckliga passioner genom den i diplomatisk slughet knappt öfverträffade ståthållaren Yehs i Canton illpariga politik redan brutit löst.

Det är ej annat möjligt, än att den förestående kampen skall antaga karakteren af den förfärligaste vildhet och grymhet, ty kinesen är i de aldraflesta fall den mest afgörande motsats till européen, han fruktar och afskyr den senare och det är blott vinningslystnaden, som hittills utgjort den enda och gemensamma berörningspunkten. Vi må så noga som möjligt granska våra seder och vanor och vi finna detoaktadt svårligen något väsendtligt, hvaruti vi öfverenstämma med kineserna.

Vi begagna oss företrädesvis af högra handen, kinesen af den venstra. Vi stiga tillhäst från venstra sidan, begagna venstra handen till tygeln och hafva handhästen till höger; hos kineserna är det omvändt. De skrifva icke från venster åt höger, utan från höger till venster vid de enskilta tecknen och derefter uppifrån nedåt det. ena tecknet kolumnvis under det andra. Vi hafva en mycket enkelt bokstafsskrift, som ett barn kan lära inom en ganska kort tid; kineserna måste minst lära sig känna halftredjetusen karakterer och skrifttecken, innan de äro i stånd att fullständigt läsa, och den som hunnit så långt, kan redan göra anspråk på namnet lärd. Hos oss omvexlar modet på kläder med hvarje årstid; hos dem bäras noggrant samma slags kläder som för tusen år sedan, och ett försök att vilja göra någon ändring häruti skulle anses för ett brott, som förtjente döden. Der är det en vördnadsgärd och väcker alls intet påfallande om en ung dame ville visa sig i sin salig mormors hufvudbonad, under det att man här skulle anse ett sådant förfarande som ett säkert tecken till sinnessvaghet. Här bära unga män polissonger och de äldre låta vanligen omsorgsfullt bortraka sina grå kindprydnader; der är det första grå hår i skägget för innehafvaren en ytterst glädjande händelse; från detta ögonblick får skägget växa för att leda i öppet bevis, att egaren tillhör de gamle ärevördige. Vördnaden för föräldrar och ålderdomen öfverhufvud är i Kina utan gränser; efter de förres aflidande betraktas de af barnen som gudar; hos oss vilja vi icke vidare vidröra motsatsen. I Kina är sonen förpligtad att betala fadrens skulder; han måste, om fadren råkar i fångenskap eller blir lifegen, inställa sig för honom; här får allför ofta fadren pligta för sina herrar telningars skulder.

Européen har i det hela en tydligt utpreglad känsla af räddsla för döden; men hans moraliska mod låter honom förakta döden och gör honom till hjelte; kinesen

---

KAPPA OCH VARJA.

EN SJÖHJELTES ÄFVENTYR.

(Forts. o. sl. fr. N:o 17.)

Under det att St. Malos invånare svarade fienden från alla vallar med sina kanoner, lemnade en flottilj af korsarer hamnen under engelska eskaderns eld, för att försöka ett angrepp på öppna hafvet. I flottiljens spets rodde Gabrielle med sin den föregående dagen invigda flagg, för att mottaga bloddopet.

Den gamle Trouin i praktfull korsardrägt, med språkröret i handen, dolken och pistolerna i bältet, höjde sig med sitt silfverhvita hår upp öfver hela manskapet. Vid hans högra sida stod Luc, bevakad af den gamle, beväpnad liksom denne ända till tänderna, och med blekt men lugnt ansigte, besluten att dö, om det så fordrades, för att vinna sin faders förlåtelse. Gabrielle böjde just i detta ögonblick kring Dinardsudden, och Luc hade sett en hvit duk vaja från Marie-Anges fenster.

Just då Gabrielle slungade sitt första lag åt de engelska skeppen, öppnades en lucka och ett hufvud med långt hår visade sig på däck, tvenne med pistoler beväpnade händer höllo sig krampaktigt fast uti detsamma, en ny kämpe slöt sig till besättningen och den gamle Trouin igenkände sin son René. Den gamle korsaren var nära att digna af vrede, och glömde sitt fartyg, engelsmännen och hela verlden.

»Än en gång!» ropade han med en stämma, som dånade högre än kanonernas.

Och svart af vrede störtade ha in på René och han skulle krossat hans hufvud med sitt språkrör, om icke den unge mannen med en ekorres vighet hade klättrat upp i mastkorgen. Från höjden af denna oåtkomliga tribun berättade han, huru en skyddsande öppnat hans fängelse. Han hade i tio timmar som ett lejon skakat gallret i sitt fängelse, då polischefen underrättat honom, att han var fri. En okänd hade betalt hans skulder. Den unge Guay tviflade intet ögonblick, att det var indianskan, som öfvertagit skyddsengelns röl. Under natten hade han smygt sig om bord på fartyget och uthvilat sitt trötta hufvud på kanonkulorna. René slöt med, att bönfalla hos sin far om tillgift för alla sina förseelser, att han heldre ville låta döda sig af engelsmännen, än nånsin bära kappan. Detta beslut bragte hela manskapet helt och hållet på vår hjeltes sida; men fördubblade den gamles vrede. Han svarade med en ström af hotelser och eder, och kallade manskapet på sin sida.

I detta ögonblick ser René en kula splittra bakmasten; han hoppar ned på däck, störtar fram till sin far och uppfångar en rå, som hotar att krossa denne . . . Han sjelf faller omkull och upprifver i fallet det sår, som han dagen förut erhållit, och bjuder den gamle den blödande handen.

Men vreden qväfde fadrens godhet. I första ögonblicket öppnade han sina armar mot sonen; men då han såg honom räddad, rycker han värjan ifrån honom och låt nedkasta honom bunden i mellandäcket. Hela hans

dör med den största liknöjdhet, han beröfvar sig lifvet med kallblodighet och detoaktadt är han för feg att strida. Krutet uppfunno Kineserna för öfver tusen år sedan; men det föll dem aldrig in att begagna detsamma i krig förr än de hade lärt det af oss och nyttjade krutet endast till fyrverkeri och — afförningsmedel. Med vattenånga rengjorde de i flere århundraden sina ler- och postlinskärl, de kände ångtvättning och ångkokning, ja de drefvo till och med små qvarnar medelst ånga, en omtyckt leksak till och med för fullvuxne, men längre gick deras uppfinning icke.

Under det att vi förfriska oss med en dryck kallt vatten, gör kinesen till och med om sommaren sitt dricksvatten hett; likaledes tvättar han sig blott i varmt vatten, hvaremot han afkyler sin frukt i is. En kines är alltid vid godt lynne, undantagandes när man stör honom vid måltiden genom talande eller något annat; vi skulle under en trappistisk tystnad vid bordet tillika mista vårt goda lynne. Vi föra våra fruntimmer på promenader; i Kina gå karlarne truppvis allena och qvinnorna likaledes. Hos oss är det en mycket värderad egenskap hos damerna att de ha ett välformadt och smärt lif; hos dem finner blott en respektabel fyllighet och korpulens nåd inför den esthetiska kritiken. Hvad föröfrigt kinesiskornas genom trånga skor vanställda fötter angår, så kan vår dameverld äfven uppvisa dylikt i rikligt mått. När deremot kinesen, som anser mycket talande för en förträfflig egenskap, mycket artigt säger: "Hvad våra fruntimmers fötter förlora i snabbhet, vinner deras tunga i dubbelt mått!" så måste vi i afseende på våra damer, om icke just af öfvertygelse, så åtminstone af artighet, inlägga en bestämd protest.

Hos oss är väl höfligheten omtyckt och värderad; men sanning och ärlighet gälla dock oändligt vida mer, och man förlåter, om de icke beledsagas af höflighet. Men i Kina är, näst vördnaden för föräldrar, höfligheten den förnämsta dygden, och det gemenaste bofstreck, det må nu vara hvilket som helst, bringar ingen vanära, om man vet att undandraga sig lagen. Vi anse otvungenhet, naturlighet i uppförande för en nödvändig egenskap hos en väl uppfostrad menniska; en kines deremot, som fått den fullkomligaste uppfostran, är helt och hållet en maskin. Deras visitkort, af hvilka de redan hafva betjenat sig i öfver tvåtusen år, innehålla som hufvudsak förteckningen på presenter, som gästen bringar med till den han ämnar besöka; men våra visitkort intyga blott, att den, hvars namn befinner sig på desamma, icke en gång vill skänka oss sin ovärderliga anblick.

Vi erhålla vid inträdet i verlden några namn, som vi sedermera måste behålla hela vår lifstid; kinesen deremot erhåller ett barnanamn, derefter ett skolnamn, som förändras med hvarje ny värdighet och framsteg i ålder, och när han dör, hänger man vid honom, till ett godt slut, ännu ett namn. Vi sörja de aflidne med svarta kläder; kinesernas sorgfärg är hvit. Våra veckor känner kinesen icke, lika litet helgdagar, deremot har han för en period af 60 år sextio namn, med hvilka han i en fastställd ordning betecknar sina år. Vi skulle kunna på detta sätt länge fortfara, utan att behöfva frukta för brist på olikheter. Man tänke sig blott vid de här upptecknade dragen, att en sedan tusentals år oantastad vana helgade hvarje sed och bruk; att ceremonilagen för hvarje tillfällighet i lifvet icke mindre länge varit reglerad; att utflyttning från riket både var och ännu är vid lifsstraff förbjuden, och att ingen af de tillfälligtvis utvandrade nånsin åter får beträda riket och således få tillfälle att upplysa om det, som han sett och erfarit; att med ett, i kinesernas långa historia knappt märkbart, undantag (Jesuiternas insläppande som missionärer) ingen främling finge beträda Medelpunktens blomma, så att alltså Européernas inflytande på kineserna så temligen förblef reduceradt till noll — må man nu jemföra allt detta och med rättvis förvåning betänka, huru omätlig den klyfta är, som skiljer oss med alla våra begrepp och åskådningssätt från trehundrasextio millioner menskliga varelser, som utgöra kinesiska rikets befolkning.

Ända till år 1839 visste vi så litet om Kina, att en blodig revolution hade rasat många år i detta rikes provinser och

---

myndighet var knappt tillräcklig att tvinga manskapet till detta våld. René gret af smärta, matroserna greto af medlidsamhet, Luc låg på knä och snyftade. Allt var förgäfves, den gamle kaptenen bortvände hufvudet, steg upp på sin kommandopall och gaf befallning till äntring af en fiendtlig fregatt.

Då de begge fartygen stötte emot hvarandra, hörde man René ropa med hjertslitande stämma:

»Mina vapen, far, gif mig mina vapen!»

Några minuter senare erhöll den gamle Trouin ett sår i hufvudet och förlorade medvetandet. Hans sista blick såg flaggan falla, hans matroser öfverge försvaret och engelsmännen bana sig en väg inpå hans fartyg. Han gjorde ett förtvifladt försök att störta sig i hafvet, men det lyckades honom icke, och han kände nu blott, huru engelska händer ryckte värjan ifrån honom.

Då han återkom till sig sjelf, huru stor var icke hans förvåning. I stället för engelsmänner såg han sina begge söner bredvid sig, sina matroser triumferande, flaggan hissad och fienden tillbakaslagen. För du Guay hade detta underverk lyckats, sedan han sönderslitit sina band. Elektriserad af hans exempel, hade Luc stått vid hans sida, och begge sårade i bröstet, men lyckligtvis lika lätt som fadren, bjödo de honom nu den engelske kaptenens värja. Trouin, trodde sig dö af glädje: han föll gråtande i sina söners armar och stammade:

»Mina barn! mina värdige barn!»

»Vill du nu förlåta mig och återge mig mina vapen?»

»Jag icke blott förlåter dig,» svarade gubben, »utan vare min värja hädanefter din tillhörighet; jag uppdrager åt dig befälet öfver Gabrielle.»

Och tagande värjan, förde vår hjelte under manskapets fröjderop sitt fartyg och sin pris tillbaka till St. Malo.

XVII.

St. Malos hund.

Olyckligtvis räddade icke Trouins seger fäderneslandet. Engelska bomber slungade ännu alltjemt mord och brand in i staden, och helvetesmaskinen rustade sig, att med ett enda slag förstöra densamma. I det ögonblick den förfärliga maskinen med gynnande vind närmade sig, kom René med sina fiskare tillbaka från en ny expedition. De hade slagit tillbaka fiendens försök att landstiga i St. Jagu; men de bragte de unga dödligt sårade lotsarne med sig. Vid denna bedröfliga syn och varseblifvande den förstörande brännaren, kunde landt- och sjöfolket ej längre återhålla sin vrede. Deras hämnd fordrade icke blott förstörandet af hans hus, utan jemväl utrotandet af hans familj. Redan stormade man mot huset, der Marie-Ange bodde med en sjuttiårig farbror och sin kusin, dem man hade hemtat från St. Malo. Då styrde helvetesmaskinen plötsligen mot Dinard, för att segla omkring fort Royal och Grand-Bey . . . Stad och land lågo tigande här, det var tystnaden af en hel befolkning, som väntade döden! Invånarne flydde ut ur sina hus, soldaterna från sina poster, djur utur sina stall . . . Ingen kanon rigtades mot brännaren. Hvad förmådde en kula mot en vulkan. Man hörde ännu blott klockornas klämtande och presternas stämmor, som höjdes till bön om Guds miskundsamhet. Fiskrarne rusade mot Bernards hus, ryckte Marie-Ange, hennes farbror och kusin ut ur huset och släpade dem bort till en bergsudde för att skjuta dem.

I detta ögonblick kreverade helvetesmaskinen . . . och aldrig har ett menskligt öra hört en sådan explosion.

(Fortsättning pag. 142.)

En manderin, som ämnar aflägga visit.

Bienas sorg.

hundratusentals menniskor kunde förgöras, innan underrättelsen derom på ett högst obestämdt sätt hann fram till européerna, hvilka, underkastade de mest vanhedrande formaliteter och aktade lika med slafvar ja hundar, endast hade tillåtelse att drifva handel på ett eller annat bestämdt ställe i gränsprovinserna eller vid Kinas kuster. Men år 1839 gafs anledning till splittring mellan Kineserna och Européerna, uti hvars vidare förlopp engelska kanonkulor åtminstone något litet sönderbröto kinesiska otillgängligheten och gjorde på det hermetiskt tillslutna riket en brèsch, öfver hvars öppnande hela vesterlandet jublade.

(Forts.)

Bienas Sorg.

Man påträffar ofta i de aflägsnaste trakter, der den moderna jernbanstrafiken ännu icke har stört det gamla lefnadssättet, ganska besynnerliga plägseder, med hvilka en egen vidskepelse plär vara förenad. Isynnerhet i Normandiet herrska ännu vid vissa familjhändelser underbara bruk, hvilka, så löjliga de å ena sidan må synas, å andra ofta innebära ett rörande drag och låter förete folkets godmodiga sinnelag.

Således berättar en resande, som besökte norra Frankrike, följande händelse, som passerade honom på resan:

En dag anlände jag till en by, icke långt från den lilla staden Condè-sur-Noireau. Jag hade tillryggalaggt åtskilliga timmars väg tillfots och längtade efter en kylande dryck. Utan att länge betänka mig, ämnade jag begifva mig till det första bästa hus, för att begära ett glas vatten; men stannade ovilkorligt, då jag varseblef hela familjen församlad på gården och, som det tyckes, försänkt i djup sorg. Hvad som härvid förekom mig mest påfallande var, att en flicka i svart drägt betäckte alla bikuporna, hvar för sig, med ett stycke svart tyg och härunder rörde läpparne, som om hon talade något. Husmodren, i hvars drag djup smärta förspordes, betraktade denna handling med stor uppmärksamhet, som om det härmed hade en särdeles vigtig betydelse. För att icke störa de sörjande, vände jag mig till grannens hus, der en gammal gumma på det beredvilligaste förvandlade min bön om vatten till ett glas mjölk och bjöd mig med den hjertligaste gästfrihet ost, honing och bröd. Jag tackade för hennes godhet och bad henne öka sin vänlighet genom att säga mig, hvilken olycka träffat hennes granne och hvad betydelse det svarta tyget på bikuporna hade. Hon berättade då, att hennes grannes man hade dött natten förut, och då vore det hög tid att icke glömma biena. Alldenstund den aflidnes sammanhang med biena ännu icke var mig klar, frågade jag derom ytterligare. Den goda gumman blef mycket förvånad öfver att höra, att jag icke kände detta bruk, och frågade, om icke biena i vårt land dogo, såvida man icke läto dem anlägga sorg, såsnart ett dödsfall inträffade i egarens familj? Jag besvarade denna fråga med nej; men gumman ville icke tro hvad jag sade och blef fullt och fast vid sin mening, att biena måste omkomma, om man icke lät dem deltaga i husets sorg.

Så barnslig denna tro än är, så innehåller den dock något rörande och sedligt. Bonden i Normandiet finner i biskötseln en hufvudsaklig näringskälla och betraktar dessa insekter som ytterst ömtåliga och särdeles kloka varelser, hvartill väl deras konstfärdighet uti cellbyggnaden och det ordnade samhället, som upprätthålles af drottningens herravälde, har laggt grunden. Han betraktar biena såsom goda andar, hvilka stå i ett innerligt förhållande till hans eget hushåll och deltaga i all den glädje och sorg, som kan träffa detta.

En fossil Plesiosaurus.

Skifferbrotten i Street, en stor by i Somersetshire, äro bekanta genom fossila lemningar från vår jords tidigare perioder. Här tyckas Saurierna, dessa forntidens besynnerliga vidunder, hafva uppehållit sig, och efter all sannolikhet befann sig på detta ställe under denna epok, hvilket synes af denna det animaliska lifvets utveckling, en ofantlig insjö eller träsk — en förmodan, som un-

---

En ofantlig flamma och rökpelare steg lodrät upp mot himmeln; hundrade batterier tycktes braka efter hvarandra och den sista, den förfärligaste af alla, skakade på en gång himmel, jord och haf, som om elementernas harmoni med ens hade krossats. Munken i St. Malo påstår, att man hört dånet trettio mil i omkrets. Nu utbredde sig rökpelaren och fördunklade dagens ljus. Alla upptänklige förstörningsmedel såg man nu spridas åt alla håll.

Vid första dånet hade hvar och en kastat sig på knä och anbefallt sin själ i Guds hand. Men man tänke sig den allmänna öfverraskningen, då man vid att åter stiga upp såg alla husen i St. Malo helt och hållet oskadade och helvetesmaskinen 150 fot från murarna, hvarest han helt oskyldigt vid en klippa uttömde de efter skeppsbrottet slocknade inelfvorna. Man trodde i början på ett underverk och ett rop af tacksamhet höjde sig mot himmeln. Men himmelen svarade, i det den uppkastade en blödande kropp på stranden, tjugo steg från matroserna, som lågo på knä bredvid Marie-Ange.

Denne kropp, som vår hjelte först reste upp, var pilotens Bernards. Han hade alltså dock fört bränparen. Och fiskrarne ämnade just göra rigtigt slut på honom, då René upptäckte på hans bröst ett pergament, som var inslutet i en bleckbössa. Rullan innehöll följande med blod skrifne ord:

»Engelsmännen söka en förrädare, för att förstöra St. Malo. Af fruktan, att de kunna lyckas finna en sådan, vill jag åtaga mig en förrädares röl. Jag vill antaga deras tillbud och laga så, att deras helvetesmaskin krossas mot en klippa. Jag offrar mitt lif för mitt land. Må Gud föra dessa ord i en ärlig menniskas hand, på det man må erkänna, att jag icke har dött som en skurk, utan så som det anstår St. Malos hund. Bernard.»

Huru skola vi skildra verkan af dessa ord? Utbrottet af deras ånger, hänryckning, segerfröjd hade blott sin like i deras jubel, då räddaren åter hemtade sig, bevarad af försynen, som ville, att af trettio sår, han erhållit, intet var dödligt.

XVIII.

Medaljongen.

Ännu samma afton lemnade engelska flottan viken, förföljd af St. Malos alla korsarer för fulla segel. Buren i triumf af dem, som velat mörda hans dotter, erhöll piloten Bernard af konungen adelsbref och af sina medborgare en hederskompass med befäl öfver kustvaktarne. En månad senare fick Luc sin grad i Caen, blef Marie-Angs Bernards lycklige make, och erhöll konsulatet i Malgues i Spanien.

Och fru Bourdonnais och indianskan?

Hänförd af detta dubbelminne höljde sig René du Guay Trouin med ära och rykte på alla haf. Inom kortare än två år borttog han från England och Holland öfver trettio skepp. Han blef sitt fäderneslands stolthet, sina medtäflares beundran och Frankrikes fienders skräck.

Vid hvarje seger sade honom ett bref från hans skyddsengel: »Mod, jag beundrar er så som jag älskar er, ni är nära slutet af er pröfvotid.» Då han i Plymouth blifvit engelsmännens fånge, befriade honom en ung köpmansfru, som hade förstått att vinna officern, som bevakade honom. Åter ett verk af den obekanta, som öfverallt hade verktyg för sin vilja.

derstödjes af skifferlagrens form och bildning. Det exemplar, hvaraf vi här gifva en afbildning, blef funnet i det för kort tid sedan af hertigen af Marlborough inköpta stenbrottet, ur hvilket den sköna fossilen efter en Ichthyosaurus frambragtes i dagen och om hvilken tidningarna den tiden berättade. Ryggknotorna af detta skelett äro ganska fullständiga, men refbenen äfvensom bröstbenen och de som tillhöra bäckenet äro rubbade. Simfötterna tyckas vara vända under kroppen, så att tårna visa sig på den nedra sidan. Djuret måste i dödskampen hafva vändt sitt besynnerligt tillspetsade hufvud tillbaka, ty i denna ställning har skelettet bibehållit sig under jordbildningens alla utvecklingsgrader.

Kinesiska Helvetesmaskiner.

Kineserna lemna intet medel oförsökt, för att skaffa sig de förhatlige främlingarna från halsen. På landet förgiftar man brunnarne, för att blifva af med dem och på vattnet försöker man genom helvetesmaskiner spränga dem i luften. Sålunda har man redan gjort flere försök att medelst krutfat förstöra engelska fartyg, visserligen hittills utan resultat; ty engelsmännen voro så lyckliga att fiska upp dem. De fleste af dessa krutfat innehöllo ungefär en half tunna krut, och de såkallade helvetesmaskinernas konstruktion var förträfflig. Tvenne flöten, med krutfat under hvardera, voro förenade medelst ett ungefär 40 fot långt tåg, och höllos uppe öfver vattnet medelst bamburör, så att, om de vidrörde ett skepp, fastnade de vid detsamma. Då detta skedde, kreverade tunnorna ögonblickligen och skeppets förstörande var oundvikligt.

Schanghai.

Schanghai är en af de fem hamnar, som genom freden i Nanking den 15 November 1843 öppnades för den europeiska handeln. Staden ligger vid floden Woosung, som vid staden af samma namn utgjuter sig i Yang-tse-kiang. På högra sidan är mynningen väl betäckt medelst en lång rad batterier och ett rundt torn eller fäste, försedt med stora kanoner; venstra strandbrädden försvaras medelst ett starkt batteri och ett kastell. Trakten inåt från batterierna är mycket väl odlad; det gifves här en myckenhet risfalt äfvensom ett stort antal vackra gods och trädgårdar, som bära alla slags frukter och grönsaker. Handeln mellan denna hamn och Nanking är mycket betydlig. Spanmål, socker o. s. v. lastas i dschonker, som fara in på den vid staden Ching-Keang-foo stora kanalen, som sträcker sig förbi Nanking ända till Peking. Man kan knappt göra sig ett begrepp om flodens skönhet, öfver hvars utsträckning och djuplek man föröfrigt ända tills år 1842 var temligen okunnig. Det såkallade opiumskriget, som lät de engelska stridskrafterna och den engelska eskadern företaga ett angrepp mot batterierna vid nämnda platser, har först gjort oss bekant dermed. Staden tillhör provinsen Kiangfu och är i synnerhet af betydelse genom dess talrika bomullsväfverier, hvilka här och i kringliggande trakter sysselsätta öfver 200,000 menniskor.

Humoristiskt.

Vid en middagsmåltid plågade en sin granne, som bodde i en annan stad, oupphörligt med frågor efter dervarade bekanta. Beständigt erhöll han till svar: "d ö d, d ö d!" Under det han, ännu ledsen öfver de många dödsfallen, satt försänkt i djupt begrundande, vände sig hans bordskamrat, som nu hade stillat sin appetit, till honom med de orden: "Ni frågade mig efter N.? Åh, honom går det ganska bra! B. han köpte sig ett nytt hus o. s. v." — "Men, min Gud!" utbröt den förre; "nyss sade ni ju, att allasamman voro döde!? — "Ja, ser ni," svarade den andre leende, "nu har jag spisat, men så länge jag s p i s a r ä r h e l a v e r l d e n d ö d för mig!"

En dag, då han för ett sår uppehöll sig som reconvalescent i St. Malo, steg plötsligen hans broder med Marie-Ange och ett litet älskvärdt barn in till honom. René kastade sig öfverraskad i deras armar.

»Vi öfverraska dig,» sade konsuln; »vi komma från Spanien, liksom du fordom från universitetet. Jag har besökt Paris och talat med Ludvig XIV i Versailles. Se, hvarmed han begåfvade mig!»

Du Guay öppnade en lång förgyld låda, med konungens sol, och fann deruti en praktfull värja, som var invecklad i en kaptens fullmagt.

»Ändtligen, ändtligen!» utbröt han, strålande af glädje och höjande händerna mot himmelen. Han framtog medaljongen och öppnade locket. Det var fru Bourdonnais porträtt. Således voro då grefvinnan och indianskan en och samma person. Men huru förklara denna hänförande gåta?

»I detta bref, som grefvinnan anförtrott mig, skall du väl finna upplösningen på gåtan.»

René läste under tårar:

Paris den 8:de Januari 1692.

»Mitt lif tillhörde er allt sedan dess ni räddade det i Dinard; men jag ville icke skänka er det som en nåd. På balen hos er far lärde jag känna er ända in i själen. Jag öppnade er vägen till rykte och betecknade ert mål; ni har hunnit det. Nu är det er sak att höja mig upp till er. Jag väntar er!

Gabrielle.»

En halftimme derefter flög Guay Trouin till Paris. Men så mycken lycka skulle få ett förfärligt uppvaknande till följd.

Fru Bourdonnais tillkommande make fann henne liggande sjuk af en bröstinflamation.

»Beklaga mig icke,» sade hon; »jag åsamkade mig denna sjukdom, då jag for till kungen för att utverka er kaptensfullmagt. Hans majestät var så nådig att erbjuda mig sin vagn, hvars begge dörrar stodo öppna *); jag förkylte mig och dör för er; kunde jag ock icke gifva er den fru, ni mest älskade, så har jag åtminstone skänkt Frankrike en af dess största hjeltar. Svärj mig,» tillade hon leende, »att alltid bevara mitt minne och att blott förmäla er med hafvet på samma sätt som Dogen af Venedig.»

Det eviga afskedets kyss var inseglet på denna ed, som du Guay höll utan ånger ända till sin död.

Man vet, huru många odödliga segrar blefvo värdiga döttrar af hans förbindelse med hafvet. Han krönte dem genom eröfringen af Rio Janeiro. En ädel lefnad utplånade minnet af det förflutna. Han dog öfverhöljd med ära som generallöjtnant öfver marinarméen, qvarlemnande sitt fosterland ett af de största namn.

(Slut.)

*) En af Ludvig XIV:s egenheter.

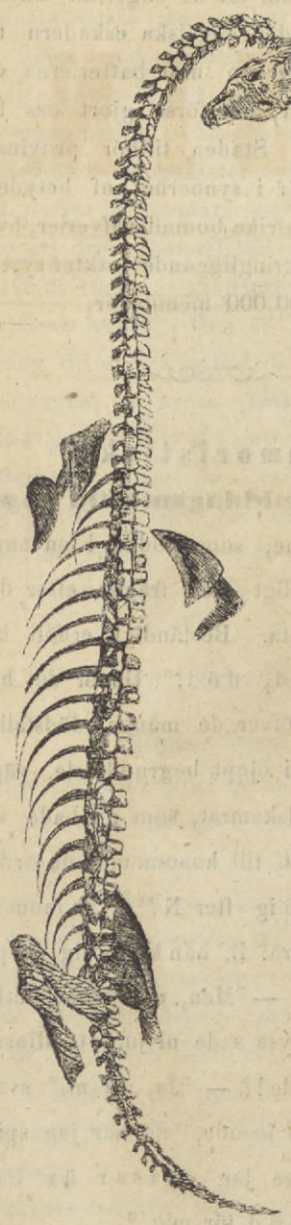

Fossil Plesiosaurus.

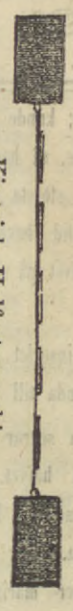

Kinesisk Helfvetesmaskin.

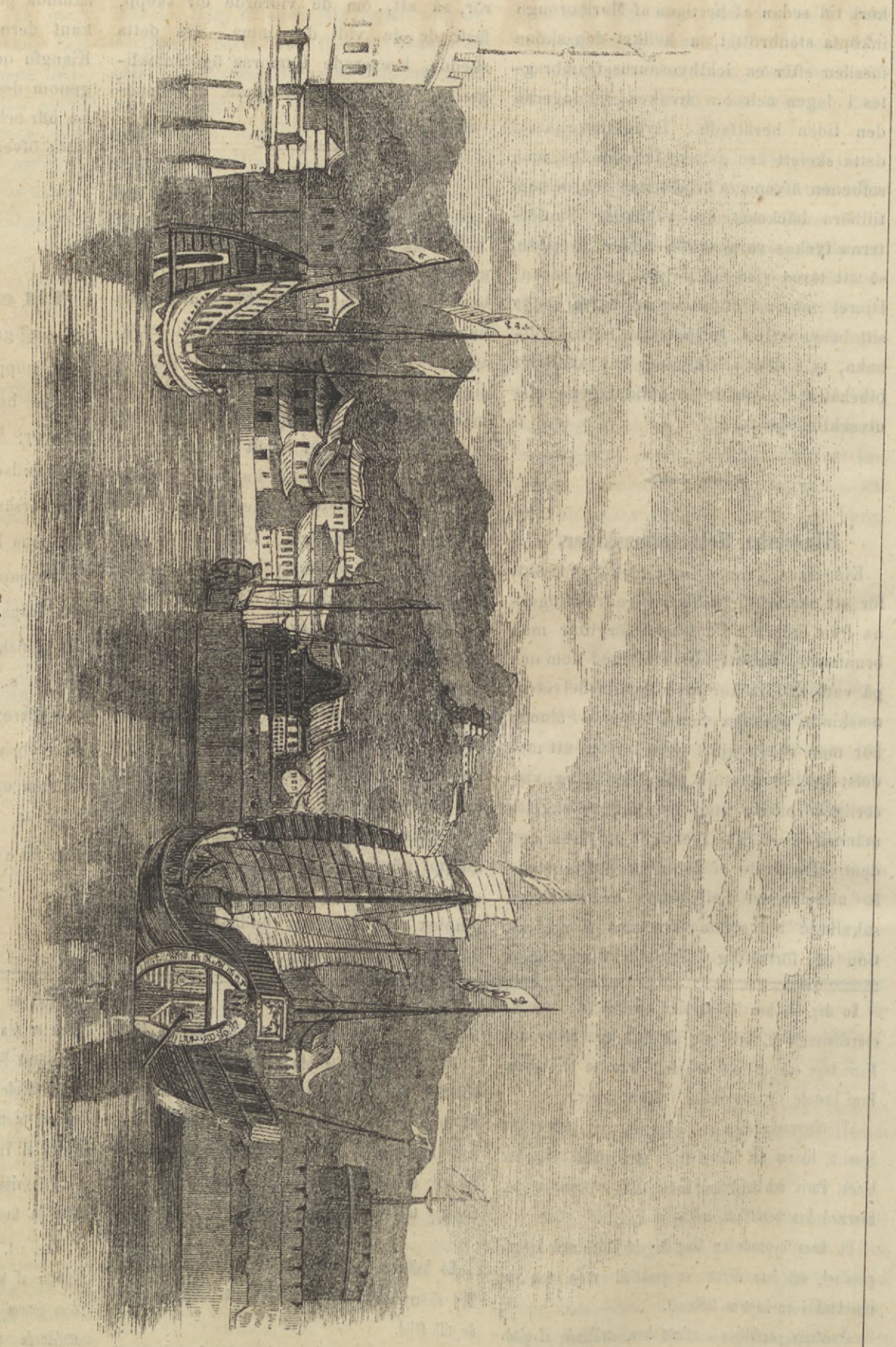

Schanghai-hamnen.

☛ Härmed följer Romanbihanget: "Svärmarne," pag. 25—32.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 10 Maj.

C. Petersens Officin 1857.